

דנ"פ 173/20 - דוד גודובסקי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

דנ"פ 173/20

לפני: כבוד הנשיאה א' חיות

המבקש: דוד גודובסקי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לקיום דיון נוסף בפסק דינו של בית המשפט
העליון בע"פ 5735/18 שניתן ביום 9.12.2019 על ידי
כבוד השופטים: נ' הנדל, נ' סולברג ו' אלרון
תגובת המשיבה מיום 26.2.2020

בשם המבקש: עו"ד אורי קורב; עו"ד אסף בנמלך

בשם המשיבה: עו"ד ד"ר מאור אבן חן; עו"ד יעל שחף

החלטה

1. זוהי בקשה לדיון נוסף בפסק דינו של בית המשפט העליון בע"פ 5735/18 (השופטים נ' הנדל, נ' סולברג ו' אלרון) מיום 9.12.2019 (להלן: פסק הדין) שדחה את ערעור המבקש על הרשעתו בשורה של עבירות שוחד והלבנת הון בהן הודה במסגרת הסדר טיעון, אך קיבל את ערעורו על חומרת העונש והעמידו על 6 שנות מאסר בפועל חלף 7 השנים שגזר עליו בית המשפט המחוזי.

הרקע העובדתי בתמצית וההליכים הקודמים

2. המבקש שימש בין השנים 2001 - 2014 מנהל אגף הארגון של מפלגת "ישראל ביתנו". ביום 8.8.2017

הוגש נגדו, ונגד ארבעה נאשמים נוספים ובהם הגב' פאינה קירשנבאום, מי ששימשה כמזכ"לית המפלגה במועדים הרלוונטיים, כתב אישום בגין שורה של עבירות שוחד, הלבנת הון, סחיטה באיומים ועבירות מס (להלן: כתב האישום המקורי). שניים מבין הנאשמים הורשעו על פי הודאתם בכתבי אישום מתוקנים ודינם נגזר, ואילו ההליכים הפליליים בעניינם של קירשנבאום ונאשם נוסף נותרו תלויים ועומדים בפני בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו.

3. המבקש הודה בשלושת האישומים שיוחסו לו בכתב אישום מתוקן, הנוגעים לעבירות שוחד לפי חוק העונשין, התשל"ז-1977 ועבירות הלבנת הון בניגוד לחוק איסור הלבנת הון התש"ס-2000 (להלן: כתב האישום המתוקן) וזאת במסגרת הסדר טיעון שהוגש בעניינו. ההסדר לא כלל הסכמות בדבר העונש שיוטל על המבקש, וסוכם כי כל צד יטען לעניין העונש על בסיס התשתית העובדתית המפורטת בכתב האישום המתוקן.

4. ביום 19.3.2018, הורשע המבקש על פי הודאתו בכתב האישום המתוקן ולאחר שנשמעו ראיות הצדדים לעניין העונש, גזר בית המשפט המחוזי את עונשו של המבקש ודן אותו לשבע שנות מאסר בפועל ול-12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר. כמו כן הוטל על המבקש קנס בסך 120,000 ש"ח או 120 ימי מאסר תמורתו. עוד הורה בית המשפט קמא על חילוט פוליסת ביטוח המנהלים של המבקש בסך 67,209 ש"ח.

5. המבקש ערער על הכרעת הדין ועל גזר הדין, וטען כי המשיבה הפרה את הסדר הטיעון שנחתם עמו משום שבמסגרת טיעוניה לעונש העלתה עובדות החורגות מאלו שנכללו בכתב האישום המתוקן. לטענתו, חריגה זו באה לידי ביטוי גם בגזר הדין, אשר כלל קביעות עובדתיות שלא הוסכם עליהן בהסדר הטיעון והדבר הוליך להחמרה משמעותית בעונשו. המבקש טען כי בנסיבות אלה יש להורות על ביטול הרשעתו מכוח דוקטרינת ההגנה מן הצדק ולחלופין טען כי התקיימו התנאים המצדיקים להתיר לו לחזור בו מהודייתו ולנהל מחדש את משפטו. טענה מרכזית נוספת שעמדה במוקד הערעור – והיא החשובה לענייננו – היא הטענה כי בית המשפט קמא גזר את דינו של המבקש בטרם נגזר דינם של יתר הנאשמים שנכללו בכתב האישום ובכך חרג מהוראת סעיף 155 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי).

6. בטרם שהוגשו עיקרי הטיעון בערעור, הודיעה המשיבה למבקש על קיומם של חומרי חקירה נוספים, הכוללים שישה קלסרים של חומרים שלא הועברו אליו או לסניגורו בשלב שקדם להודאתו בכתב האישום המתוקן. בהמשך, קיבל המבקש הודעה נוספת מהמשיבה לפיה קיימים בידיה עוד חומרי חקירה שאותם ביקשה להעביר לרשותו. בעקבות כך הוסיף המבקש וטען כי מחדלה של המשיבה להעביר לידי את חומרי החקירה במועד הנדרש פגע פגיעה חמורה בזכותו להליך הוגן וכי הדבר מחייב את ביטול הרשעתו וגזר דינו.

7. בפסק הדין שניתן בערעור נחלקו דעות השופטים ביחס לנפקות מחדלה של המשיבה למסור למבקש במועד את חומרי החקירה. השופט אלרון, בדעת מיעוט, סבר כי מחדלה של המשיבה למסור את חומרי החקירה במועד, גרם לפגיעה ממשית בזכות העיון של המבקש באופן המעלה חשש משמעותי הודיית המבקש באשמה ניתנה שלא מרצונו החופשי. לגישתו, פגם זה בהתנהלות המשיבה אף גרם לפגיעה בזכותו של המבקש לנהל הליך הוגן. על כן, סבר השופט אלרון כי בנסיבות העניין מוצדק שתיתן למבקש הזדמנות לטעון את טענותיו בעניין זה בפני הערכאה הדיונית.

8. לעומת זאת, סברו שופטי הרוב (השופט נ' הנדל בהסכמת השופט נ' סולברג) כי הגם שמחדלה של המשיבה חמור ומורת רוחו של המבקש בעניין זה מוצדקת, לא עלה בידו להראות כי אי גילוי מלוא חומר החקירה גרם לו עיוות דין או שזכותו להליך הוגן נפגעה. נקבע כי אף לאחר עיון בחומר החקירה הנוסף אשר לא נמסר למבקש במועד, לא נמצא בו דבר המשנה מהתשתית הראייתית שעליה התבססה הודאתו של המבקש בכתב האישום המתוקן, וממילא לא הועלתה כל טענה קונקרטית בעניין זה על ידי המבקש. ובמילים אחרות, נקבע כי משאין מתקיים קשר סיבתי בין הפגם בהתנהלות המשיבה ובין קיומה של פגיעה בזכויות המבקש בפועל, מחדל המשיבה אין בו כשלעצמו כדי להביא לזיכוי

המבקש. הטענות הנוספות שהעלה המבקש, לפיהן יש לבטל את הרשעתו מכוח דוקטרינת הגנה מן הצדק, נדחו בפה אחד.

9. דעות השופטים נחלקו גם בכל הנוגע לחומרת העונש. השופט אלרון סבר כי יש להפחית בעונש המאסר בפועל שהוטל על המבקש כך שיעמוד על 5 שנים. זאת מן הטעמים שפורטו בחוות דעתו ובהם, בין היתר, הפגם הפרוצדורלי שנפל לשיטתו בגזירת עונשו של המבקש טרם שהסתיים בירור משפטם של יתר הנאשמים אשר הועמדו לדין בכתב האישום המקורי עמו, וזאת בניגוד להוראת סעיף 155 לחוק סדר הדין הפלילי. לגישתו של השופט אלרון, המבקש הועמד לדין מלכתחילה יחד עם אחרים באותו כתב אישום, והעובדה שבעקבות הסדר הטיעון הופרד עניינו של המבקש מעניינם והוגש לגביו כתב אישום מתוקן, אין בה כדי לשנות מן המהות ולפיה מדובר בפרשה אחת ובמסכת עובדתית אחת. בנסיבות אלה, כך לגישת השופט אלרון, מוסיפות להתקיים תכליותיו של סעיף 155 לחוק סדר הדין הפלילי ואין הצדקה להחריג את עניינו של המבקש מהוראות הסעיף. עוד קבע השופט אלרון כי פסק הדין בע"פ 2519/10 בראנס נ' מדינת ישראל (3.3.2011) (להלן: עניין בראנס) שאליו הפנתה המשיבה – שם דחה בית משפט זה טענה דומה – אין בו כדי להצדיק את החרגת המבקש מהוראת סעיף 155. לעמדת השופט אלרון, יש שוני בין שני המקרים שכן בעניין בראנס הוסכם על תקרת ענישה מקסימלית ועונשים נלווים, ואילו בענייננו לא כלל הסדר הטיעון כל הסכמה לעניין העונש. השופט אלרון סבר כי ההתייחסות המפורשת לסוגיית העונש במסגרת הסדר הטיעון בעניין בראנס היא שהובילה את בית המשפט לקבוע כי יש לראות בנאשם כמי שויתר על הזכות שדינו ייגזר ביחד עם הנאשם האחר בפרשה. לאחר בפרשה. לעומת זאת, במקרה דנן, הסדר הטיעון לא כלל, כאמור, כל הסכמה לעניין העונש ולכן לגישתו אין לומר כי המבקש ויתר על הזכות שדינו ייגזר ביחד עם הנאשמים האחרים בפרשה.

השופט אלרון ציין עם זאת כי הטענה בדבר הפגם הפרוצדורלי האמור לא הועלתה על ידי באי-כוחו של המבקש בפני בית המשפט קמא ועל כן, אין לקבוע כי גזר הדין בעניינו של המבקש ניתן בניגוד לדין, אך לגישתו יש לייחס לפגם האמור משמעות בכל הנוגע לעונש שיוטל, אותו סבר כי יש להפחית ולהעמיד על 5 שנות מאסר.

10. שופטי הרוב סברו אחרת. לגישתם, לא נפל במקרה דנן פגם פרוצדורלי הנוגד את הוראת סעיף 155 לחוק סדר הדין הפלילי, וממילא אין הצדקה לביטול גזר הדין או להקלה כלשהי בעונשו של המבקש מטעם זה. עמדת שופטי הרוב נסמכה, בין היתר, על כך שבערכאה הדיונית לא הועלתה כלל טענה לעניין זה על ידי באי כוחו של המבקש, אף שעמד לרשותם פרק זמן משמעותי בין מועד הטיעונים לעונש ובין המועד שבו ניתן גזר הדין. כמו כן, הוטעם כי עניינו של המבקש הובא לפתחו של בית המשפט קמא בכתב אישום מתוקן הנוגע למבקש בלבד ומנקודה זו ואילך משפטו נוהל בהליך הנפרד מיתר הנאשמים שהועמדו עמו לדין בכתב האישום המקורי. על כן, מבחינה פורמלית – כך לגישת שופטי הרוב – אין המבקש בא עוד בגדר סעיף 155 וכך גם מן הפן המהותי. נקבע כי מרגע שהופרדו כתבי האישום לא יהיה זה נכון לגרום להתארכות ההליך באופן שעלול לגרום עינוי דין לנאשם שעניינו הופרד ואף לפגוע באפקטיביות של ההליך הפלילי.

שופטי הרוב אף חלקו על עמדת השופט אלרון באשר לעניין בראנס וקבעו כי נסיבות המקרה באותה פרשה דומות בעיקרו של דבר למקרה דנן. הובהר על ידם כי גם בעניין בראנס ציין בית המשפט שעל פי הסכם הטיעון שהושג עם הנאשם, ההגנה הייתה "רשאית לטעון לעונש כהבנתה" ועל כן, יש קושי לקבל את עמדת השופט אלרון כי ניתן לראות בנאשם שם, להבדיל מענייננו, כמי שויתר על הזכות כי דינו ייגזר ביחד עם הנאשמים האחרים.

בסיכומו של דבר קבעו שופטי הרוב כי יש מקום להפחתה מסויימת בעונשו של המבקש וזאת מן הטעם שבית המשפט קמא לא נתן את מלוא המשקל המתבקש לכך שהמבקש בחר להודות בעובדות כתב האישום המתוקן, לחתום על הסדר טיעון ונמנע מלנהל את משפטו.

משכך, הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט הנדל, שאליו הצטרף השופט סולברג, בניגוד לדעתו החולקת של

השופט אלרון, כי יש להורות על דחיית הערעור בכל הנוגע להכרעת הדין ולקבל את הערעור על חומרת העונש כך שעונש המאסר בפועל יעמוד על 6 שנים. יתר רכיבי העונש נותרו על כנם.

הבקשה לדיון נוסף

11. בבקשה לדיון נוסף טוען המבקש כי בפסק הדין נקבעה ברוב דעות הלכה חדשה הנוגעת לסעיף 155 לחוק סדר הדין הפלילי, ולפיה הוראת הסעיף אינה חלה בעניינם של נאשמים שהודו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן. תוצאה זו, לשיטת המבקש, מאיינת כמעט באופן מוחלט את תחולתה של הוראת הסעיף עלנאשמים שהודו כאמור, והיא מעוררת קושי ואי בהירות שעלולים להביא לפגיעה ממשית בזכותם של נאשמים להליך הוגן כמו גם לשלילת התמריץ שבלקיחת אחריות והודאה במעשים. לטענת המבקש קושי זה, עולה כדי פגם חמור היורד לשורשו של ההליך עד כדי חריגה מסמכות, והוא מחייב ליבון והכרעה מצד בית המשפט במסגרת דיון נוסף.

עוד טוען המבקש כי מבחינה לשונית הוראת סעיף 155 לחוק סדר הדין הפלילי היא קטגורית ומחייבת ויתור מצדהנאשם על תחולתה בעניינו וכן כי לשם סטייה מהוראה זו נדרשת הנמקה בדבר קיומן של "נסיבות מיוחדות", כאמור בסעיף קטן(א)(2) לסעיף 155. לטענת המבקש, בית המשפט הפך את החריג – גזירת דינו של נאשם שהודה טרם בירור משפטם של יתר הנאשמים בפרשה – לכלל, בלא שהתקיימו נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת. המבקש הוסיף כי דעת הרוב בפסק הדין אף עומדת בניגוד לתכלית המרכזית שבבסיס הסעיף – מניעת עיוות דין בשל פער בענישה בין נאשמים באותה פרשה, מקום שמבחינה מהותית אין בכתב האישום המתוקן שבו הודה הנאשם במסגרת הסדר טיעון כדי לנתק את זיקתולכתב האישום שעל פיו הועמד לדין מלכתחילה יחד עם שותפיו.

אשר לעובדה שהמבקש נמנע מלבקש בערכאה הדיונית כי דינו יגזר עם שותפיו, טוען המבקש כי הימנעותו מהעלאת סוגיה זו בפני הערכאה הדיונית נבעה אך ורק מכך שבאי כוחו דאז לא העמידו אותו על זכותו ואולם, לטענתו, אין במחדל זה מצד מייצגיו כדי לפטור את בית המשפט מחובתו לפעול על פי הוראת החוק הרלוונטית. נטען כי מקום שבו כל הגורמים הנוגעים בדבר ובהם התביעה ובית המשפט קמא, התעלמו מהוראת סעיף 155 לחוק, אין להניח כי המבקש ויתר על הזכות העומדת לו מתוקף אותו הסעיף שדינו יגזר יחד עם הנאשמים האחרים.

באשר לענייןבראנס נטען כי נסיבות אותו המקרה שונות מעניינו של המבקש. המבקש נסמך בעניין זה על עמדת המיעוט של השופט אלרון, ומציין כי בעניין בראנס הסכימו הצדדים להסדר טיעון עם תקרה עונשית והדבר מלמד, לגישתו, על קניית סיכון מתוחם וידוע מראש. זאת, להבדיל מהסדר טיעון שאינו כולל הסכמות בין הצדדים לעניין העונש, כבעניינו של המבקש, המציב את הנאשם לענין העונש באותו המצב שבו היה אלמלא חתם על הסדר הטיעון. הבדל מהותי זה, לצד העובדה כי פסק הדין בעניין בראנס דן, לדבריו, באופן תמציתי ובלתי ממצה בתחולת סעיף 155 לחוק סדר הדין הפלילי, מלמד לגישת המבקש כי אין לראות בפסק הדין בעניין בראנס משום הלכה, לא כל שכן הלכה הישימה בעניינו.

המבקש מוסיף וטוען כי גזירת דינו טרם השלב הקבוע בחוק, יצרה עיוות דין וקבעה לגביו רף ענישה חריג בחומרתו. פגם נוסף שנגרם למבקש בעקבות גזירת דינו טרם השלב הקבוע בחוק הוא, לטענתו, הפגם הנוגע לאי העברת מלוא חומרי החקירה לידי. לטענת המבקש, לו היה בית המשפט קמא ממתין לסיום משפטה של הגב' קירשנבאום, אשר בעניינה ההליך עודנו מתנהל, הייתה ניצבת בפניו מלוא התמונה לגבי מעשיו של המבקש, חומרי החקירה היו מגיעים לידי טרם גזירת דינו והיה מתאפשר לו לקבל החלטה מושכלת בדבר המשך ניהול ההליך בעניינו.

12. המשיבה מצדה טוענת, בין השאר, כי במקרה דנן לא התקיימו תנאי הסף לקיום דיון נוסף מאחר ולא נפסקה על ידי בית המשפט הלכה, ודאי לא הלכה אשר מפאת חשיבותה, קשיוותה או חידושה, תצדיק קיומו של דיון נוסף כדרישת סעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט). נטען כי בפסק הדין

נחלקו דעות השופטים בשאלה האם נסיבות עניינו של המבקש דומות בעיקרן לנסיבות עניין בראנס ומשעה ששופטי הרוב קבעו כי יש ליישם את הלכת בראנס על עניינו, אין מדובר בהלכה חדשה וממילא אין במחלוקת שניטשה בעניין זה בין דעת הרוב לדעת המיעוט כדי להצדיק קיומו של דיון נוסף. המשיבה מפנה בהקשר זה לדעת המיעוט של השופט אלרון שציין אף הוא כי במקרה דנן אין בית המשפט נדרש לשאלה העקרונית הנוגעת לתחולת סעיף 155 לחוק סדר הדין הפלילי על כל נאשם שהועמד לדין עם נאשמים אחרים באותו כתב אישום, ועניינו הופרד מעניינם לאחר מכן במסגרת כתב אישום מתוקן. דבריו אלה של השופט אלרון מלמדים אף הם, לטענת המשיבה, כי בית המשפט לא ביקש לקבוע הלכה חדשה בעניין זה.

המשיבה מוסיפה וטוענת כי הלכה למעשה לא זו בלבד שבאי כוחו של המבקש נמנעו מלהעלות טענה לעניין סעיף 155 לחוק סדר הדין הפלילי בפני הערכאה הדיונית, בפועל הגישו באי כוחו של המבקש בקשה הפוכה – בקשה לפסילת שופט – אשר בגדרה ביקשו למנוע מבית המשפט מצב שבו ייחשף לראיות החורגות מן העובדות המוסכמות בכתב האישום. עמדה זו, לטענת המשיבה, ממחישה כי בזמן אמת המבקש סבר שיגרם לו עיוות דין אם משפטם של יתר הנאשמים יתברר לפני גזירת דינו שלו.

לבסוף טוענת המשיבה כי הבקשה לדיון נוסף אינה אלא ערעור נוסף שנועד להביא להקלה בעונשו של המבקש תוך העלאת טענות הערעור פעם נוספת בפני בית משפט זה. משכך, סבורה המשיבה כי יש לדחות את הבקשה לדיון נוסף.

דיון והכרעה

13. לאחר עיון בפסק הדין, בבקשה ובתגובה לה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

דיון נוסף הוא הליך נדיר וחריג, שיש לייחדו לאותם המקרים שבהם נפסקה הלכה העומדת בסתירה להלכה קודמת של בית המשפט העליון, או שמפאת חשיבותה, קשיוותה או חידושה ראוי לקיים בה דיון נוסף (סעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984; דנ"פ 6875/18 הסנגוריה הציבורית נ' ראדה, פסקה 16 (8.8.2019)). עוד נפסק כי על ההלכה החדשה לגלות את עצמה על פני פסק הדין ולהיות ברורה ומפורשת (דנ"פ 4966/19 קרני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (8.8.2019)).

עיון בפסק הדין מושא הבקשה מעלה כי המקרה דנן אינו נמנה עם מקרים חריגים אלו.

14. כמפורט לעיל, פסק הדין מושא הבקשה אך מיישם, בדעת רוב, פסיקה קיימת (עניין בראנס) וכידוע יישום של הלכה אינו מצדיק דיון נוסף (ראו למשל: דנ"פ 4488/18 רחמני נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (11.6.2018) (להלן: עניין רחמני); וכן יגאל מרזל "סעיף 18 לחוק-יסוד: השפיטה – 'דיון נוסף' בדיון הנוסף" ספר דורית ביניש, 181, 241-242 (2018)).

אכן, כפי שציינה המשיבה בתגובתה, השופטים נחלקו בדעותיהם באשר לשאלה האם קביעותיו של בית משפט זה בעניין בראנס ישימות בעניינו. שופטי הרוב סברו כי נסיבות המקרה דנן דומות בעיקרן לאלו שבעניין בראנס, שם הוגש כתב אישום אחד נגד שני נאשמים, ולאחר שאחד מהם הגיע להסדר טיעון, הוגש נגדו כתב אישום מתוקן ונפרד, הוא הודה והורשע על פיו ודינו נגזר טרם שהסתיים משפטו של הנאשם האחר. השופט א' לוי קבע באותה פרשה כי משעה שגובש בעניינו של המערער שם הסדר טיעון שממנו נעדר שמו של הנאשם השני "שוב לא מדובר בשני נאשמים העומדים לדין מכח כתב אישום אחד" (עניין בראנס, פסקה א').

משמעות הדברים היא כי מבחינה פורמלית אין עוד תחולה להוראת סעיף 155, והוא הדין בעניינו. זאת ועוד –

בעניין בראנס, כמו בעניינו, נדחו טענות בראנסגם מאחר שלא הועלתה כל טענה על ידי באי כוחו לעניין תחולתו של סעיף 155 לחוק סדר הדין הפלילי בפני בית המשפט המחוזי והשופט א' לוי ציין כי בכך יש "יותר מאשר טעם לפגם" (שם, פסקה ב'). גם בהיבט זה רב הדמיון בין המקרים ומשכך בדין יושמו בעניינו הקביעות שנפסקו בעניין בראנס ואין למצוא בפסק הדין כל קביעה חדשה הסוטה מפסיקה קודמת של בית משפט זה. בהקשר זה אף מקובלת עליו עמדת המשיבה לפיה ההתייחסות בעניין בראנס לסוגיית סעיף 155 לחוק סדר הדין הפלילי, לא הייתה "תמציתית" גרידא, כטענת המבקש, אלא ירדה לשורש הדברים (ראו בהקשר זה גם ההחלטה בעניין עיכוב ביצוע גזר הדין בעניין בראנס בע"פ 2519/10 בראנס נ' מדינת ישראל, פסקה 14(16.9.2010)).

15. סיכומם של דברים - פסק הדין נושא הבקשה מיישם הלכה קודמת של בית משפט זה ולא נקבעה בו כל הלכה חדשה המצדיקה דיון נוסף. תימוכין למסקנה זו ניתן למצוא לא רק בדעת הרוב אלא גם בדעת המיעוט של השופט אלרון, אשר ציין כי "לעת הזו איננו נדרשים להכריע בשאלה אם כלנאשם שהועמד לדין מלכתחילה עם נאשמים אחרים באותו כתב אישום, ועניינו הופרד כך שהוגש כתב אישום מתוקן בעניינו, נכנס בגדרי סעיף 155 לחוק סדר הדין הפלילי" (פסקה 65 לחוות דעתו של השופט אלרון, הדגשה במקור). מהאמור עולה, אפוא, כי אף לא אחד משופטי ההרכב ביקש לקבוע הלכה חדשה לעניין תחולת סעיף 155 לחוק סדר הדין הפלילי, והמחלוקת בין שופטי הרוב לשופט המיעוט נסבה, למעשה, על מידת הדמיון והשוני בין המקרה שלפנינו ובין עניין בראנס, והשלכות הנובעות מכך על ההכרעה במקרה הקונקרטי.

יתר הטענות שהעלה המבקש הן ערעוריות באופיין ואינן עניין לדיון נוסף (ראו למשל, עניין רחמני, פסקה 3).

אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"הבניסןהתש"ף (19.4.2020).

ה נ ש י א ה